

מסע טנקים במדבר

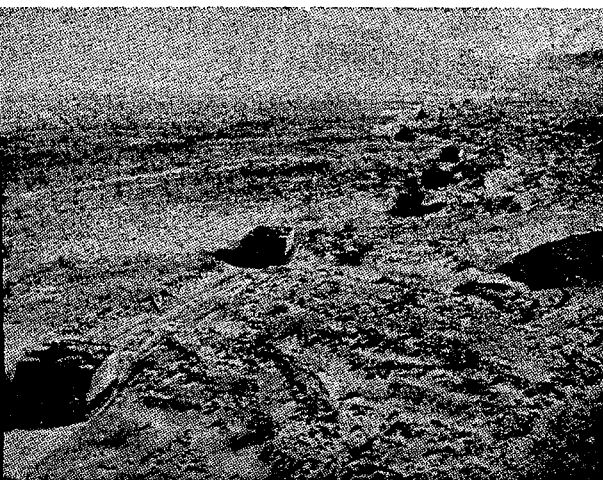
מאת: אנטוני לכירו (קולילויט' בעתות צבא ארה"ב)

ממכשולים מעברים צרים וירחיכום בדחפורים. כוח המשימה עזב את "מחנה ארוין" ב־7 בבוקר, ב־18 באפריל, כשהרוח נושבת במהירות של כ־80 ק"מ לשעה והטמפרטורה 45° בערך. על־כן, התדריך המוקדם של היום הראשון, שאמר: "שטוח מאוד, הררי מאוד, יבש מאוד, מאובק, חם, מעט מאוד צמחיה" — נתגלה כנכון רק בחלקו.

כוח המשימה התקדם צפונה בשתי שדרות, כשמרחק של דקה נסיעה מפריד בין יחידות המסע. אחר עברו כ־13 ק"מ הוא "נצטנף" במערך הגנה היקפי שהיה דומה במידה רבה למערך החניה של עגלות־הקרון של שיירות העוברות באזור אינדיאני לפני מאה שנה.

על אף הרוח החזקה הופיעו עד מהרה יחידות אויריה שהמריאו מאגם בייסיקל (אחד מאגמי ה־אשגל המאובשים הנפוצים כל־כך באזור), כשהם מתעופפים על פני השדרה, בשמשן כ"חיל פרשים אוירי", מעין זה אשר לו טוען גנ"ל לויט' ג', גאבין).

מסע שריון במדבר מוהאבה, מסייע־גייסות־משורינים M-59 וטנקים "פאטון" משרכים דרכם.

כוח־המשימה "תער" היה צירוף יחידות מאולתר שהורכב ב"מחנה־ארוין" בחודש מרס. הוא נבנה סביב גדוד הטנקים ה־723 של דיביזיית הרגלים ה־71, וצויד בחמישים וחמישה טנקים בינוניים M48 (פאטון), שני טנקים־קלים M41, במחלקת־הסיוע עשרים וארבעה מסייע־גייסות־משורינים M59 וארבעה הוביצרים בני 105 מ"מ, בעלי הסע־עצמי, וכן כ־200 כלירכב גלגליים, "מצודת הוד" שבטכסס סיפקה את יתר היסודות מהם הורכב כוח המשימה. הדיביזייה־המשורינת ה־4 שלה "תרמה" את יחידות־המשנה הרגליות מגדוד חיל־הרגלים־המשורין ה־510. הללו כללו את פלוגה ג' ואת מחלקה 1 של פלוגה ב', סוללה א' של גדוד ארטילריה־השדה־המשורינת ה־22, ומחלקה 1 של פלוגה ג' של גדוד חיל־הנדסה־המשורין ה־24, "נתרמו" אף הם על ידי הדיביזייה־המשורינת ה־4. הדיביזייה־המשורינת ה־1 שלחה את היסודות מהם הורכבה פלוגת־האוירה הזמנית ה־1 ובה שבעה הליקופטרים H-19, שלושה הליקופטרים קלים לסיוע H-23, ושלושה מטוסים קלים "בֶּיֶר" מתוצרת "דה־הבילנד".

המסע בן שלושה הימים של "תער" ממחנהו שבמדבר מוהאבה בדרום־קליפורניה אל מישור־יוקה במדבר נאָנָה, היה, כשלעצמו, מבצע הראוי לציון. כלי הרכב הוחללים נסעו כל הזמן בשטח־לא־דרך. פני הקרקע היו לרוב משטחי־מדבר אכולי־סחף ומחוספסים, ומדי פעם — הרים, האדמה היתה בדרך־כלל יציבה, פרט לזרועות הנחר שנת־בשו, ואזורי הפיצה, שבאפיקו של נהר אמרגוזה — אשר אין מימיו עולים וממלאים את האפיק אלא בחודשי דצמבר, ינואר ופברואר. טנק הסוטה מן הדרך באחדים מאזורי הפיצה שלו, עלול בהחלט לשקוע ולהעלם מן העין. פני הקרקע לא הפריעו לראות, מלבד כאשר עבר הכוח דרך מעברי־הרים ומיצרים אחדים. במספר מקומות היה צורך שהפלסים ינקו

(1) בעל הספר "לוחמה־מוטסת" (Airborn Warfare), ביום מסגני ראש־המטה של צבא ארה"ב.

שתהיה דרושה בקרב. אומרים כי יש למג"ם זה מהירות מכסימום של 50 ק"מ לשעה, בעוד אשר מהירות ה-M-75 כפי שנמסר, היא כ-70 ק"מ לשעה. הדעה הכללית היתה כי ה-M-59 הוא כלי רכב נוח ויעיל יותר להסעה, מאשר ה-M-75.

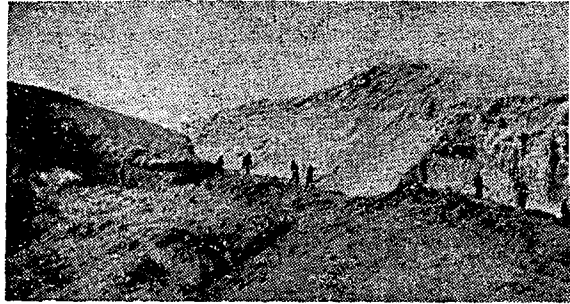
„אלה כלי-רכב יעילים למדי“ — אמר קפיטן רולאנד מקמילאן, מפלוגה ג' של גדוד-הרגלים-המשורין ה-510. — „הם מביאים אותך למקום אליו פניך מועדות, ובעית התחזוקה והטיפול בהן אינה גדולה מזו של כל כלי רכב זחלי אחר. הם עולים להפליא במעלה גבעה. יש להם שפע של עצמה, אם הנהגים מחזיקים אותם במצב טוב.“

המג"ם M-59 הוא רחב ונמוך מה-M-75 וקפיטן מקמילאן אמר כי הוא נוהג בפלוגתו מתוך המג"ם שלו. הודות לכך שיש ביכולתו לשבת לצד הנהג, הוסיף ואמר, יכול הוא להשגיח על המהירות ולפקח עליו טוב יותר.

היו מספר קילקולים בקרב הטנקים והמג"מים. רובם — עקב אבק המדבר שגרם לשחיקה. כוח-המשימה הכניס 850 גלון של שמן „טרי“ אל תוך כלי-הרכב כאשר יצא לדרכו. כאשר הגיע אל מקום החניה הסופי שלו, הזמין 1500 גלונים נוספים לשם החלפת-שמן מוחלטת.

נותרו לו לכוח ימי המתנה עד ליום הפיצוץ, והוא השתמש בהם כדי לערוך בדק כללי לצידו. אולם מאחר שהפיצוץ נדחה לילה אחר לילה החל מה-26 באפריל, התנסו אנשי כוח-המשימה „תער“ בשפע של חייהילים קשים בשדה. הם נמצאו באוהלי סיירים בליל ה-25/26 באפריל, שעה שסופה.

הטקטיקה במסע — רגלים-מוטסים בהבטחת-נתיב; — הליקופטרים נושאי גייסות H-19 מטיסים מחלקת רגלים מעל לשדרת טנקים, על מנת לתפוס את הגבעות החולשות על המסך נתיבה של השדרה.

הטקטיקה במסע — רגלים-מוטסים בהבטחת-מיצור; — אנשי רגלים, שיצאו מתוך מסייעי-הגייסות-המשוריינים שלהם, מתקדמים בכדי לתפוש בידיהם את הרכסים החולשים על מיצור-המעבר אל תוך „עמק המות“ — על מנת שכוח המשימה יוכל לעבור בתוך המיצר בטוחות.

אולם תוך ארבע שעות אחרי הגיעו למישור יוקה, כבר כינס כוח-המשימה „תער“ את כל אחד מתשעים כלי הרכב הזחליים שלו אל תוך החניה, כשכל אחד מאלה הגיע לשם בכוחו הוא. אלה אשר נתקלקלו בדרך תוקנו בו במקום. בדרך היה צורך להחליף את מנועיהם, בני 810 כוחות-הסוס, של שני טנקים, מסיבות שלא נבעו מבלאי רגיל. אחד נתקלקל משום תקלה שנגרמה על ידי אבק שחדר אל תוך מסנן-אבק, והאחר — מרטיטת המנוע. יצוין כי גדוד הטנקים ה-732 השתמש מקודם בטנקים לצורך אימונם של שלושה-עשר גדודי טנקים, במשך ששה שבועות כל אחד.

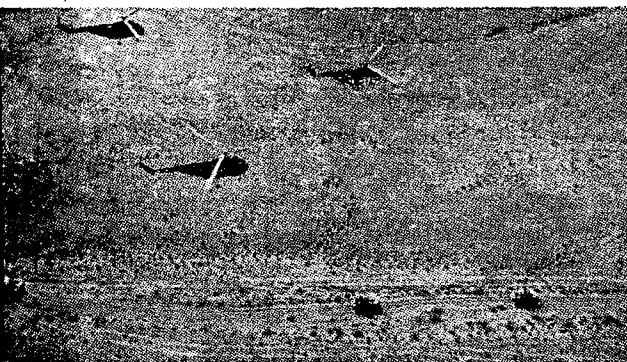
צריכת הדלק המדויקת של ה„פאטונים“ אסורה בפרסום; אולם נודע כי הם צרכו מ-3.4 עד 4.8 גלון לכל מילי. שיעור צריכה זה נחשב למצוין בהתחשב בפני הקרקע הקשים. האומדנים שלפני המסע נתבססו על חישוב של 5 גלון למיל.

בכוח המשימה נמצא ד"ר הווארד אולסון מ-„לשכת-המחקר למשאבי כוח-האדם“ שבמצודת נוקס, בקנטאקי, והוא ערך מחקרים מבוקרים על צריכת דלק במחלקות גבחרות. מסקנותיו טרם נמסרו ל-פרסום.

ניתן היה לאמוד כי המג"מים צרכו בנוין ב-שיעור של גלון עד גלון וחצי לכל מיל. אחדים מאנשי צוות המג"מים אמרו כי מוטב היה אילו כלי-רכבם היו מהירים יותר. אולם אחרים סוברים כי האנשים לא היו מתלוננים על-כך לולא אומנו תחילה במג"ם ב-M-75. שהוא מהיר במקצת מן ה-M-59 הם חשבו כי ישנה ל-M-59 כל המהירות

(י) מיל — כ-1.6 ק"מ.

(י) על הקורא לזכור שעל אף המספר-המצוין M-75, הרי כלי-רכב זה הנו למעשה מדגם מוקדם יותר מאשר M-59.

עם פרצידוד בעצמת הוריקן, שגשבה עד מהירות של כ-145 ק"מ לשעה, פגעה באזור והפילה 115 אוהל-כיתה במחנה "דורטרוק". אך משנמשכו ה-דחיות והלכה הובאו אוהל-כיתה בשביל כוח-המשימה.

סיסמתו של "מרכז-השריון" היא: "חיל-הקרב המכריע". אפשר בהחלט כי אכן כך הוא. טוב הדבר בעבור כל יחידה לחוש כי היא הטובה ביותר. אולם נסיונו של כוח-המשימה "תער" — אין פירושו כי צבא ארצות-הברית עומד להפוך את דיביויות ה-רגלים שלו לדיביויות שריון. ישנם מקימות רבים בעולם בהם יתכן כי השריון לא יהיה כלי הנשק הטוב ביותר. יתכן כי דיביויות הרגלים תקבלנה מג"מים במידה חלקית — כתוצאה מ"תפוח 2"; אולם בכל זאת תשארנה בבחינת חיל-רגלים.

נסיונו של כוח-המשימה "תער" משמש גורם מדרבן לגבי מנהיגי הצבא, השקועים במחשבה מאומצת על הדרכים להפוך את הצבא לניד יותר. הם עורכים כבר עתה ניסויים בשלושה טיפוסים של מנועי דיוזל בשביל טנקים, בכונה להקנות לטנקים טוח גדול יותר בפחות דלק. נמצאים ברשותנו ה-M-75 וה-M-59 ונערכים והולכים ניסויים במסיעי-גייסות-משוריינים אחרים.

אחת המטרות של המחשבה הנוכחית בצבא היא — לבסס על כלי-רכב וחללים חלק גדול ככל ה-אפשר של הצבא, ככל שיתירו זאת פני הקרקע. מחשבה אחת היא לפתח "M-59" בשביל כיס דל", לשימוש כללי ברגימנט הרגלים — יתכן הן ב-גירסה-גלגלית והן בגרסה וחלית. כבר עתה משג-שים ופורחים רעיונות כאלה משממות מישר-יוקה.

..תפוח 2" - הסתערות-שריון בשטח נפק-אטומי

(ממחנה בקליפורניה — אל שדה-ניסוי אטומי בנבאדה)

כשגם הצותות וגם הרגלים נמצאים בתוך רכב-השריון, זינק הכוח דרך אזור הסכנה, מבלי שניזוק ומבלי שנתקל בדבר שיעכבנו. הוא החל לנוע שמונה דקות מאז טלטל גל-הזעזוע את הטנקים כבדי-הגוף מטיפוס "פאטון" M-48, ויכול היה להתחיל לנוע אפילו מהר יותר. חיל-רגלים "רגיל" ספק אם יכול להגיב כה מהר.

המבחן העלה כמה שאלות ברורות מאליהן: האם צריך שתהיינה לנו דיביויות משוריינות רבות יותר? האם אין עלינו לתת לחיל-הרגלים שפע של מג"מים (מסיעי-גייסות-משוריינים)? האם כוח-המשימה "תער" הוא אב-טיפוס טוב בעבור "קבר-

טענתם של אנשי-טנקים כי השריון הוא שיהיה החיל המכריע במלחמה אטומית. הועמדה במבחן רב-רושם ביום ה-5 במאי לפני שחר, שעה שהטנקים והמג"מים (מסיעי-גייסות-משוריינים) של כוח-המשימה "תער" פרצו קדימה תחת הנפק השוצף, דמוי הפטריה, של "תפוח 2". דקות ספורות לאחר שעת האפס. מפלצות הפלדה ניצרו-ודחו מעליהן את החום, וההדף והקרינה האטומיים, כשהיושבים בתוכן אינם גיוזקים. היתה זו הפעם הראשונה שאנשים נמצאו מעל פני הקרקע על מישר-יוקה בשעת התפוצצות אטומית.

שעה שנע כוח-המשימה קדימה, הוא התנה נתיב שטקטיקאים וטכנאים צבאיים יצטרכו לעקוב אחריו ולבחננו במדוקדק; כי הם הם אלה אשר יחליטו מהי המשמעות אשר יתכן ונודעת לנתיב זה לגבי ה-עתיד. אולם, אלה שהשתתפו באותו מבחן או היו עדים לו היה ברור להם כי טענת אנשי-השריון היא רבת-רושם.

"תפוח 2" היה שם-הצופן של הצבא לאותה תחבולת אטומית שבתוכה היתה "ארוזה" עצמתם של 30.000 עד 35.000 טון של דיגמיט.

מששחררה עצמה זו, הניח לה כוח המשימה "תער" כי תשא-ותעבור תחילה מעל לראשו, ואז,

עדים ומתרחשים — אנשי צבא, מקצת ממאות אנשי הכוחות המזוינים שחוצבו בחפירה פתוחה, נביהם לעבר נקודת הפיצוץ — כ-3,5 ק"מ ממנה, כששלהבת הפיצוץ מאירה אותם ועיניהם עצומות.

